

yo me atrevo a aumentar a mayor tanto, se pongan con todo interés practicar el *apostolado de la media vara de... tela* entre sus familias y conocidas.

¿Verdad que el moralista más exigente quedaría satisfecho y la elegancia no extragada no perdería nada conque nuestras distinguidas señoritas echaran *media varita* más a sus vestidos? ¿Qué tendrían demasiado vuelo los vestidos con esa media vara?

¡No hay que apurarse! yo me conformaría con que repartieran la media vara entre el ensanche del vestido y la ampliación por abajo y por arriba. ¡Qué media vara más bien distribuida!

Pues señoras que aún no habéis perdido el seso, ni caído en las lamentables extravagancias que denunciaba mi amigo ¡a trabajar por la *media vara!*

¡Por compasión a vuestras hermanas de sexo, por el honor de vuestro sexo, seriamente amenazado con esas modas revolucionarias del pudor, hasta por amor al arte y por ornato público trabajad por la *media vara* más de tela! ¡A la Cruzada de la modestia cristiana!

La religión, el pudor la paz doméstica, las virtudes cristianas, y hasta los mozos casaderos (que van sintiendo recelos inquietantes con estas modas que ponen a sus presuntas medio desnudas en mitad de la calle) os lo agradecerán.

Señoras católicas de verdad ¡paso a la media vara protectora del pudor!

(*El Arcipreste de Huelva*)

LA FESTA MAJOR DELS LLUISOS

El diumenge prop-passat, la simpática Asociación de jovenets titulada «Esbarjo de Sant Lluís», tan discretament dirigida per els zelosos sacerdotes Mn. Enric Montpart i Mn. Manel Solá, volgué celebrar amb gran lluïment la llur festa patronal, havent organitzat en el teatre del Centre Catòlic de la nostra vila una molt interessant vetllada.

En la primera part, l'«Orquestra Vilaró» amb la polcritut de conjunt a la que'ns te acostumats, executá selectes composicions de Marqués, Sanié, Braga, etc., mentres els petits socis del «Esbarjo» rublerts d'entusiasme, alternaren llegint triades poesies catalanes i entonant-ne airoso chors amb himnes dedicats a Seráfic Sant Lluís. Tots foren justament aplaudits.

Empró lo que s'esperava amb major dalé era la segona part del programa, en el que estava anunciada l'estrena d'una òbreta lírica d'espectacle, titulada *Asprors de l'infancia*, representada per un grop de socis aficionats.

I va alçar-se el teló, ocupat el teatre per una gran gentada friso de veure la nova producció escénica, com ja havem dit d'espectacle i amb ilustracions musicals del mestre Vilaró, pero en cambi d'autor boi anónim.

Desde les primeres escenes ja's va veure que els novells actors estaven seguríssims dels llurs papers que deien amb gran naturalitat, aixís com també que l'autor de l'obra no era pas d'aquells que solen escriure per personal vanitat o per interessos més mesquins encara, sino que l'obra era eixida del cor, que'ls personatges havien brollat de la ploma plens de vida, amarat l'escriptor en un inefable i dolç amor per la joventut que perilla, teixint aquelles escenes senzilles, d'un admirable fons moralitzador, en alguns moments de forta emoció dramática, sempre amb la vista fita per a poder educar, ablanir, perfeccionar, salvar de les borrasques de la vida el débil cor del pobre jovincel a qui tants i tants de perills assatgen a la nostra moderna organització social.

¿Quí podia esser, doncs, aquell apóstol del jovent de Granollers? El programa deia que un sacerdot amb les inicials J. B. ¡¡Mossén Joaquim Borda! ¡jeus-ho aquí!... No podia pas esser d'altre. Fins sense inicials i sense cap mena d'indicació, tothom l'hauria endevinat igualment. ¿Vol l'autor un major i més sincer elogi?

I aixó ens plau, que aixís sigui, perquè'l delecte amic al qui tant se l'aprecia en la redacció de la REVISTA VALLESANA, no ens ha d'agrair res de lo que'l cronista envia avui a les caixes, car es el parer unánim del públic, i prou sab el distingit autor de *Asprors de l'infancia*, que tant per be com per mal, el fallo del públic es inapelable.

Al final del espectacle, i després d'una hermosíssima apoteosis en la qual la visió de Sant Lluís s'apareix als sencills camperols en mig dels esplendors de la gloria, el públic esclatá amb entusiastes i unánims aplaudiments, cridant als actors i al autor a l'escena, quins reberen al presentar-se una expontánia ovació de part de tots els indrets del teatre.

Vetllades aixís haurien d'organitzar-se amb més freqüència, en pró de la cultura, del ver estimul i de la regeneració de les bones costums de la nostra vila.

